

Sygn. akt II KK 352/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Rafał Małarski (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **C. W.**

ukaranego z art. 54 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

w dniu 21 września 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w S.

z dnia 23 grudnia 2020 r., sygn. akt, II W (...)

I. uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i uniewinnia C.

W.;

II. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania w sprawie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem nakazowym z 23 grudnia 2020 r., uznał C. W. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 54 k.w. w zw. z § 27 ust. 1 pkt 2 lit. a

rozporządzenia Rady Ministra z 9 października 2020 r. (Dz.U. poz. 1758 ze zm.) polegającego na tym, że 22 października 2020 r. w miejscu publicznym nie miał zakrytych ust i nosa przy pomocy odzieży lub jej części, maski, maseczki, przyłbicy albo kasku ochronnego, o którym mowa w art. 40 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, i za to wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 zł. Orzeczenie to uprawomocniło się 7 stycznia 2021 r.

Powyższy wyrok nakazowy zaskarżył w całości na korzyść obwinionego Rzecznik Praw Obywatelskich. Zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego, tj. art. 54 k.w. w zw. z § 27 ust. 1 pkt 2 lit. a rozporządzenia Rady Ministra z 9 października 2020 r., poprzez niewłaściwe jego zastosowanie w sytuacji, gdy czyn przypisany C. W. nie wyczerpywał znamion tego wykroczenia, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i uniewinnienie obwinionego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Zagadnienie prawne, które legło u podstaw kasacji, było przedmiotem wszechstronnych i wyczerpujących rozważań w wielu judykatach Sądu Najwyższego (zob. wyroki SN: z 26 marca 2021 r., II KK 40/21; z 8 kwietnia 2021 r., II KK 75/21; z 5 maja 2021 r., V KK 132/21, V KK 126/21, II KK 106/21; z 12 maja 2021 r., II KK 76/21, II KK 82/21; z 1 lipca 2021 r., IV KK 238/21). Wolno zatem mówić o istnieniu już ugruntowanej linii orzeczniczej. Podzielając w całej rozciągłości prezentowane we wskazanych wyrokach poglądy, których dokładne powtarzanie byłoby zbyteczne, a więc i w jakimś sensie nieracjonalne, należało ograniczyć się do przypomnienia, że art. 54 k.w. ma charakter przepisu blankietowego zupełnego co oznacza, że przypisanie na jego podstawie odpowiedzialności musi zostać poprzedzone ustaleniem o dopuszczeniu się naruszenia przepisów porządkowych o zachowaniu się w miejscach publicznych, które powinny zostać wydane na podstawie konkretnego, ważnego, zgodnego z prawem upoważnienia ustawowego i w granicach tego upoważnienia.

Trafnie podniósł skarżący, że dopiero z chwilą wejścia w życie ustawy z 28 października 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z przeciwdziałaniem

sytuacjom kryzysowym związanym z wystąpieniem COVID-19 (Dz.U. 2112 ze zm.), co nastąpiło 29 listopada 2020 r., Rada Ministrów uzyskała upoważnienie do ustanowienia w rozporządzeniu powszechnego nakazu zakrywania ust i nosa w określonych okolicznościach, miejscach i obiektach oraz na określonych obszarach, wraz ze sposobem realizacji tego nakazu; nieprzestrzeganie tego nakazu zostało przez ustawodawcę uznane za wykroczenie w dodanym tą ustawą art. 116 § 1a k.w. Ustawa ta siłą rzeczy nie mogła stać się podstawą odpowiedzialności obwinionego za czyn popełniony 22 października 2020 r.

W tym stanie rzeczy Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko uchylić zaskarżony wyrok nakazowy i – stwierdzając oczywistą niesłuszność ukarania – i uniewinnić C. W. (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.), a kosztami postępowania w sprawie obciążyć Skarb Państwa (art. 119 § 2 pkt 1 k.p.w.).